

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 133

гр. Пловдив, 26.03.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело №
20245001000107 по описа за 2024 година

Делото е образувано по три въззивни жалби, подадени против решение
решение № 122/17.10.2023 г., постановено по т.д. № 12/2022 г. на ОС-
Пазарджик, с което по предявения частичен иск с правно основание чл.410 от
КЗ от ищеца „Г.з.“ ЕАД-гр. С. срещу ответника Агенция „П.и.“-гр. С. при
участието на третото лице-помагач „А.“ ЕАД-гр. С. е осъдена Агенция „П.и.“-
гр.С. да заплати на „Г.з.“ЕАД-гр.С. сумата 20 647,36 лв. като част от
дължимата на основание чл.410,ал.1 КЗ, след извършено плащане от страна
на ищеца на застрахователни обезщетения на лицата, увредени от ПТП,
станало на 31.03.2019 г.на АМ „Т.“ с л. а. „Н.А.“,рег. №***** , и съдебно-
деловодни разноси в размер на 2 342,68 лв., като е отхвърлен предявеният
частичен иск с правно основание чл.410 от КЗ за разликата от 20 647,36 лв. до
26 000 лв. поради извършено съдебно прихващане между вземането на
ищеца-предмет на иска и насрещното вземане на ответника срещу ищеца за
заплащане на застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди
от същото ПТП, до размера на 5 352,64 лв., както и е осъдено „Г.з.“ЕАД-гр.С.
да заплати на ответника Агенция „П.и.“-гр. С. съдебно-деловодни разноси в
размер на 314,98 лв.

Втората въззивна жалба е подадена с вх. № 9715/3.11.2023 г. от ищеца
по спора „Г.з.“ЕАД-гр.С.. С нея решението на окръжния съд се обжалва в
частта, в която не е присъдена на ищеца законна лихва върху уважената част

от иска от датата на завеждане на исковата молба до окончателното плащане, както и изцяло като неправилно поради неразбираемост и противоречие в мотивите на съда, с искане апелативният съд да отмени обжалваното решение в обжалваните негови части и да постанови ново решение съгласно обстоятелствената част на въззивната жалба, а именно да присъди законна лихва върху уважения размер на предявения иск, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното плащане, и да отмени първоинстанционното решение и да постанови ново, с което да уважи предявения частичен иск в размер на 20 647,36 лв. (след направеното прихващане) от сумата в общ размер от 410 000 лв.

Съдът прецени служебно съгласно чл. 269 от ГПК обстоятелствата с оглед проверка на допустимостта на подадената от „Г.з.“ЕАД-гр.С. въззивна жалба и намира следното:

С разпореждане № 283/28.02.2024 г. апелативният съд констатира във връзка с преценката относно допустимостта на въззивната жалба, подадена с вх. № 9715/3.11.2023 г. от ищеца по спора „Г.з.“ЕАД-гр.С., че след нейното подаване са постановени по подадени от това дружество молби две съдебни решения. С оглед подадената от дружеството молба с вх. № 9247/20.10.2023 г., в производство по чл. 250, ал. 1 от ГПК окръжният съд е постановил решение № 1/3.01.2024 г., с което е допълнил решене № 122/17.10.2023 г., като е осъдил ответника Агенция „П.и.“-гр.С. да заплати на ищеца „Г.з.“ЕАД-гр.С. законната лихва върху присъдената главница в размер на 20 647,36 лв., считано от датата на предявяване на иска 23.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане. Това решение не е обжалвано от страните по делото и е влязло в сила. С оглед подадената от дружеството молба с вх. № 9248/20.10.2023 г., в производство по чл. 247 от ГПК окръжният съд е постановил решение № 4/9.01.2024 г., с което е отхвърлил молбата на ищеца „Г.з.“ЕАД-гр.С. за поправка на ОФГ в решение № 122/17.10.2023 г. по т.д. № 12/2022 г. на ОС-Пазарджик с вх. № 9248/20.10.2023 г. Това решение също не е обжалвано от страните по делото и е влязло в сила. Затова, с оглед приключилите производства по чл. 250 от ГПК и по чл. 247 от ГПК и постановените съдебни решения, които не са обжалвани и са влезли в сила, апелативният съд указва на жалбоподателя „Г.з.“ЕАД-гр.С. в едноседмичен срок от съобщението с писмена молба с два броя преписи да посочи какъв е предметът на подадената от дружеството въззивна жалба с вх. № 9715/3.11.2023 г. и какви са исканията

на жалбоподателя до апелативния съд.

В изпълнение на разпореждането на апелативния съд на 7.03.2024 г. с вх. № 2025 е постъпила писмена молба, подадена от жалбоподателя по делото „Г.з.“ЕАД-гр.С. чрез юрисконсулт Д. Д., с която се заявява, че оттегля подадената от дружеството въззивна жалба в частта ѝ, с която се иска отмяна на решение № 122/17.10.2023 г., постановено по т.д. № 12/2022 г. на ОС-Пазарджик, в частта на решението, с която не е присъдена законна лихва върху уважената част от иска от датата на завеждане на исковата молба до окончателното плащане, с искане апелативният съд да присъди законна лихва върху уважения размер на предявения иск, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното плащане. Със същата молба е заявено, че жалбоподателят поддържа въззивната жалба в частта ѝ, с която се иска отмяна на решението на окръжния съд и да бъде постановено ново решение, с което да бъде уважен предявеният иск в размер на 20 647,36 лв. (след направеното прихващане), предявен като частичен иск от 410 000 лв.

С оглед заявеното частично оттегляне на въззивната жалба и на основание чл. 264,ал.1 от ГПК с определение № 118/20.03.2024 г. апелативният съд прекрати производството по настоящото в.т.д. № 107/2024 г. на АС-Пловдив в частта му относно подадената от „Г.з.“ЕАД-гр.С. въззивна жалба с вх. № 9715/3.11.2023 г. само в частта ѝ, с която се иска отмяна на решение № 122/17.10.2023 г., постановено по т.д. № 12/2022 г. на ОС-Пазарджик, в частта на решението, с която не е присъдена законна лихва върху уважената част от иска от датата на завеждане на исковата молба до окончателното плащане, с искане апелативният съд да присъди законна лихва върху уважения размер на предявения иск, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното плащане.

Съдът намира, че производството по делото е недопустимо и следва да бъде прекратено и в останалата негова част по подадената от „Г.з.“ЕАД-гр.С. въззивна жалба с вх. № 9715/3.11.2023 г. – в частта ѝ, с която решението на окръжния съд се обжалва изцяло като неправилно поради неразбираемост и противоречие в мотивите на съда, с искане апелативният съд да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да уважи предявения частичен иск в размер на 20 647,36 лв. (след направеното прихващане) от сумата в общ размер от 410 000 лв.

В подадената на 3.11.2023 г. въззивна жалба жалбоподателят „Г.з.“ЕАД-гр.С. посочва, че видно от текста на петитума на исковата молба, искът е предявен за осъждане на АПИ да заплати на дружеството сумата 26 000 лв. ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното плащане – частичен иск от сумата в общ размер на 413 750 лв., представляваща $\frac{1}{2}$ от изплатеното от „Г.з.“ЕАД-гр.С. застрахователно обезщетение на лицата, които са увредени от ПТП, настъпило на 31.03.2019 г. В жалбата е посочено, че сумата от общо 413 750 лв., от която е предявен частичен иск в размер на 26 000 лв., представлява $\frac{1}{2}$ от целия платен от застрахователя размер на застрахователно обезщетение по процесната претенция 827 500 лв. Твърди се, че погрешно в мотивите си окръжният съд е приел, че ответникът следва да възстанови на застрахователя-ищец половината от общо дължимата като обезщетение сума или 201 500 лв. и в диспозитива на решението е посочил, че осъжда АПИ да заплати на ищеца сумата от 20 647,36 лв. като част от дължимата на основание чл. 410, ал. 1 от КЗ след извършено плащане от страна на ищеца на застрахователни обезщетения на лицата, увредени от ПТП, станало на 31.03.2019 г. Посочено е, че окръжният съд в мотивите си правилно е изложил, че ищецът е заплатил обезщетения в общ размер на 827 500 лв., от които с исковата молба се претендират само 413 750 лв., които са именно $\frac{1}{2}$ от всички платени от застрахователя обезщетения. Посочено е, че според окръжния съд едно от изплатените обезщетения (на Андриян Зафиров в размер на 47 500 лв.) е било завишено и е приел за справедлив размер не 47 500 лв., а 40 000 лв. или със 7 500 лв. по-малко, но неправилно е намалил общия предявен размер на иска с разликата от 7 500 лв. вместо с $\frac{1}{2}$ или 3 500 лв. Посочено е, че при правилно изчисление сумата от 413 7500 лв., представляваща $\frac{1}{2}$ от общия размер на платените обезщетения в размер на 827 500 лв., за които ответникът отговаря, следва да бъде намалена вместо със 7 500 лв. със сумата 3 750 лв. – на 410 000 лв. Счита се, че при така изложените мотиви от окръжния съд, в които погрешно е определен пълният размер на иска, част от който е предявен по делото, е налице СПН, която прегражда правата на ищеца да предяви остатъка от иска до пълния размер от 413 750 лв. Затова се иска от апелативния съд да отмени първоинстанционното решение и да постанови ново, с което да уважи предявения частичен иск в размер 20 647,36 лв. (след направеното прихващане) от сумата в общ размер от 410 000 лв.

Преди подаването на 3.11.2023 г. на тази въззивна жалба, на 20.10.2023 г. от ищеца е подадена до окръжния съд молба по чл. 247,ал.1 от ГПК. В нея са изложени същите твърдения, както и във въззивната жалба, като е заявено искане окръжният съд да допусне поправка на ОФГ в решението си от 17.10.2023 г., като в мотивите на решението вместо „ответникът следва да възстанови на застрахователя-ищец половината от общо дължимата като обезщетение сума или 201 500 лв.“ да бъде изписано „ответникът следва да възстанови на застрахователя-ищец половината от общо дължимата като обезщетение сума или 410 000 лв.“, както и в диспозитива вместо „сумата от 20 647,36 лв. като част от дължимата на основание чл.410,ал.1 от КЗ след извършено плащане от страна на ищеца на застрахователни обезщетения на лицата, увредени при ПТП, станало на 31.03.2019 г.“ да бъде изписано „сумата от 20 647,36 лв. като част от дължимата на основание чл. 410,ал.1 от КЗ сума от общо 410 000 лв. след извършено плащане от страна на ищеца на застрахователни обезщетения на лицата, увредени от ПТП, станало на 31.03.2019 г.“.

С решение № 4/9.01.2024 г. окръжният съд отхвърля молбата на ищеца „Г.з.“ЕАД-гр.С. за поправка на ОФГ в решение № 122/17.10.2023 г. по т.д. № 12/2022 г. на ОС-Пазарджик с вх. № 9248/20.10.2023 г. Окръжният съд посочва, че непосочването в диспозитива на решението на общия размер на вземането, част от което е предявено с частичен иск, не е резултат от допуснатата от съда грешка, а от разбирането, че това не е необходимо да се прави, доколкото по отношение на непредявената част от вземането не се формира СПН. Съдът приема относно допуснатите в мотивите грешни изчисления и посочването, че половината от общо дължимата като обезщетения сума е 201 500 лв. вместо правилната според фактическите и правни изводи на съда, която би била (827 500 лв. минус 7 500 лв.) :2 или 410 000 лв., като краен резултат, макар да се съгласява с изложеното от ищеца, не намира, че има основание за постановяване на решение за поправка на ОФГ. Съдът посочва, че въпреки тези грешни цифрови стойности в мотивите това не променя крайния извод за частична основателност на частичния иск, поради извършено прихващане. Съдът преценява, че в последна сметка вземането е предявено частично и цената на предявения частичен иск е значително по-малка както от действителния общ размер на задължението, установен реално от съда (410 000 лв.), така и от погрешно

посочената в мотивите сума (201 500 лв.), т.е. волята на съда е ясна и недвусмислена – че ответникът би дължал пълния размер на претендираната с частичния иск сума от 26 000 лв., но до размера от 5 352,64 лв. този иск се отхвърля поради направено и доказано до този размер възражение за прихващане. Затова съдът намира, че няма разлика между действително формираната от съда воля и външно изразената в диспозитива, що се отнася до произнасянето по параметрите на предявения частичен иск и разгледаното и уважено с решението възражение за прихващане, по отношение на които се разпростира СПН на съдебния акт. Съдът посочва, че ако грешките в изчисленията се бяха отразили на правилността на решението (но това не е така), те биха дали основание за неговата отмяна при инстанционния контрол.

Решението на окръжния съд от 9.01.2024 г. не е обжалвано и е влязло в сила на 17.02.2024 г. На 23.02.2024 г. делото заедно с трите въззивни жалби е изпратено от окръжния съд на апелативния съд.

С влизането в сила на 17.02.2024 г. на решението на окръжния съд от 9.01.2024 г. е приключило производството за установяване на ОФГ в мотивите и в диспозитива на решението на окръжния съд – в мотивите относно дължимата като обезщетение сума 410 000 лв., а не 201 500 лв., и в диспозитива относно добавяне на изрази „сума от общо 410 000 лв.“. След като това решение не е обжалвано от ищеца и молител производството по чл. 247, ал.1 от ГПК, то той няма вече защитим правен интерес да претендира така твърдяните от него очевидни фактически грешки да бъдат поправени чрез искане да се отмени като неправилно съдебното решение, като всъщност апелативният съд постанови нов диспозитив, в който различното е да се отрази, че искът е предявен като частичен иск от 410 000 лв.

Следва също така да се отчете, че в производството по делото на окръжния съд е ясно отразено и съобразено, че е предявен частичен иск. Това е посочено и в диспозитива на съдебното решение. По начало не е необходимо в диспозитива на съдебното решение съдът да отразява и пълния размер на предявения частичен иск, въпреки че това обичайно се прави от съдилищата. Действително, с решението си от 9.01.2024 г. окръжният съд посочва, че той е установил реално размера на задължението на 410 000 лв., но погрешно го е посочил в мотивите като 201 500 лв. Мотивите на съдебното

решение обаче не се ползват със СПН и не подлежат на самостоятелно обжалване, както ясно е посочено в т.18 от мотивите на ТР № 1 от 4.01.2001 г. на ВКС по тълк.д. № 1/2000 г., ОСГК. Що се отнася до предмета на дело, образувано по частичен иск, той е само част от вземането, както е разяснено в мотивите по т.1 от ТР №1/17.07.2001 г. на ВКС по тълк.д. № 1/2001 г., ОСГК. В мотивите по т.2 от ТР №3/22.04.2019 г. на ВКС по тълк.д. № 3/2016 г., ОСГТК изрично е посочено, че: предмет на делото е претендираното или отричано от ищеца спорно субективно материално право, което се въвежда в процеса чрез правното твърдение на ищеца, съдържащо се в исковата молба; при предявяване на осъдителен иск за парично вземане, когато ищецът претендира с петитума на исковата молба само част от размера на вземането, той предявява частичен иск; при отхвърляне на частичния иск като неоснователен ищецът не би могъл успешно да предяви иск за останалата непредявена част от вземането, тъй като с влязлото в сила решение, с което се отхвърля частичният иск, се отрича цялото спорно право, следователно СПН обхваща цялото вземане, т.е. това решение се ползва със СПН и по отношение на непредявената част от вземането, включително и относно правопораждащите факти; в хипотезата на уважен изцяло частичен иск останалата част от вземането също може да съществува, но е възможно и да не съществува, обективните предели на СПН на положителното съдебно решение по частичния иск се изчерпват с предмета на делото, а по останалата част може да се формира нова, различна СПН. В случая предявеният частичен иск е уважен за заявения частичен размер (макар и в по-нисък размер поради извършено прихващане) и СПН относно пълния размер на задължението не се формира. С подадената въззивна жалба жалбоподателят всъщност цели да се коригират мотивите на окръжния съд относно установения от окръжния съд общ размер на дълга и да се допише диспозитива на обжалваното съдебно решение относно именно този общ размер на иска, който е предявен като частичен. Не се касае следователно за искане, касаещо неправилност на обжалваното съдебно решение, поради което искането по жалбата в тази ѝ част се явява лишена от защитим правен интерес.

Установява се следователно, че производството по подадената от „Г.з.“ЕАД-гр.С. въззивна жалба с вх. № 9715/3.11.2023 г. следва сега да бъде прекратено като недопустимо и относно частта на тази жалба, с която

решение № 122/17.10.2023 г. по т.д. № 12/2022 г. на ОС-Пазарджик са обжалва като неправилно с искане то да бъде изцяло отменено и да бъде постановено ново, с което апелативният съд да уважи предявения частичен иск в размер 20 647,36 лв. (след направеното прихващане) от сумата в общ размер от 410 000 лв.

С оглед на гореизложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА като недопустимо производството по настоящото в.т.д. № 107/2024 г. на АС-Пловдив В ЧАСТТА МУ относно подадената от „Г.з.“ЕАД-гр.С. въззивна жалба с вх. № 9715/3.11.2023 г. в частта ѝ, с която се иска отмяна на решение № 122/17.10.2023 г., постановено по т.д. № 12/2022 г. на ОС-Пазарджик, изцяло и да бъде постановено ново решение, с което апелативният съд да уважи предявения частичен иск в размер 20 647,36 лв. (след направеното прихващане) от сумата в общ размер от 410 000 лв.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния касационен съд-гр. С. от страните по делото – тримата жалбоподатели в едноседмичен срок от получаването от всеки от тях на съобщението за постановяването му ведно с препис от него.

Съобщението заедно с копие от определението да се изпратят на жалбоподателя „Г.з.“ЕАД-гр.С. чрез Системата за сигурно електронно връчване на Министерство на електронното управление.

Съобщението заедно с копието от настоящото определение да се изпратят на жалбоподателя Агенция „П.и.“-гр.С. чрез Системата за сигурно електронно връчване на Министерство на електронното управление.

Съобщението заедно с копието от настоящото определение да се изпратят на жалбоподателя „А.“ЕАД-гр.С. за връчване от връчител.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____